

Att tappa kontrollen

Ibland har vi inte riktigt kontroll på vår tillvaro. Men jag tackar Gud för att han har det. Psalm 91 har talat till mig många gånger den senaste tiden, inte minst då det nyligen brann hemma hos oss. På väg upp till fjällen på sportlovet blev vi åter påmind om det. Vår Chrysler var väl packad med takbox och allt, när vi styrde kosan till Funäsdalen. Vi har för vana att alltid be om änglavakt och blodets beskydd i början av varje långresa vi gör. Bilen var full av barn, våra egna fyra och en kompis till vår äldsta pojke. Vi åkte från Göteborg på fredag eftermiddag. Det var inte mycket trafik så vi kunde blåsa på ganska bra. Vägarna var torra ända tills vi kom en bit ovanför Sveg. Det började regna och ju högre upp vi kom, blev det dessutom kallare. Ola, som körde bilen, var inte beredd på det. Han kom ur en kurva i för hög hastighet och bilen tappade fästet på vägen. Vi gled fram o tillbaka på ett par hundra meter. Alla i bilen ropade på Jesus, att han skulle hjälpa oss få kontroll på bilen. Men tungt lastad som den var, så lyckades det inte. Vi snurrade runt ett varv och for av vägen i full fart. Mycket hann gå igenom ens tankar under den korta stunden. Jag trodde definitivt att bilen skulle bli kvaddad och att vi bli skadade.

Men änglarna var där och arbetade på övertid. Vi landade mjukt i en stor snödriva och alla var oskadda. När vi hoppade ur bilen för att titta vad som hänt var vi alldeles knäsvaga. Det första barnen sa var:

- En sån tur att vi bad att änglarna skulle vara med oss. Bilen satt ordentligt fast i snön, men förutom det var inget skadat, som vi kunde se. Det var helt klart att vi inte skulle kunna ta oss därifrån själva. Bara några minuter efter vår vurpa kom en långtradare från motsatta hållet. Den tyska chauffören stannade när han såg vårt dilemma och kunde ganska snabbt dra oss upp från diket. De som körde lastbilen såg väldigt glada ut när vi tackade dem för hjälpen och bad Gud välsigna dem. De förstod nog också att vi likaväl hade kunnat frontalkrocka med dem, om de hade kommit några minuter tidigare. Men Gud är god. Hans beskyddande hand var med oss. Guds timing är perfekt...

Nu var alla klarvakna. Efter en kort stund kunde vi fortsätta vår resa till fjällen, fast i betydligt lugnare takt. Vi tackade och prisade Gud för hans beskydd. Väl uppe i Funäsdalen kunde vi njuta av en underbar vecka. En av dagarna träffade vi några vänner från Göteborg som inte är troende. Det var förresten samma familj som var hemma hos oss när det brann i vårt hus. När de fick höra om vårt äventyr på vägen var de förundrade över att Gud åter igen hade beskyddat oss på ett påtagligt sätt.

Jag berättade för dem om Psalm 91 där det står:

”Du, Herre, är mitt skydd och min tillflykt. Ingen olycka skall drabba mig, och ingen plåga skall närma sig min hydda. Ty du ger dina änglar befallning att bevara mig på alla mina vägar...”

Det blev en öppning till att få våra vänner att förstå hur vi kan få hjälp från ovan i alla lägen.